

chtěl na něm odpraviti. Stačí proto plně rozsudkový závěr, že tu šlo o činy, které měly vésti ke spáchání smilstva ve smyslu § 129 I b) tr. zák. Pokud pak jde zejména o stěžovatele, tu opravňovalo zajisté rozsudkové zjištění, dle něhož stěžovatel ještě po té, kdy mu byl neznámý dal do ruky svůj úd, si s ním na jeho vyzvání znovu na lavici sedl, soud k závěru, že stěžovatel přišel na myšlenku, že by byla příležitost, s mužem tím tropiti smilstvo, při čemž dokonce je na snadě i závěr, že stěžovateli tehdy šlo již o ukojení vlastního pohlavního chtíče, že však aspoň, jak se praví v rozsudkových důvodech, trpěl, maje při tom poklopec otevřený, aby cizinec se naň přitlačil a se po něm povaloval. Je pak nepochybné, že i toto posléz vyličené chování se stěžovatelovo, trpění smilných úkonů na svém těle jinou osobou téhož pohlaví, vyplňuje vzhledem k jasnému znění zákona »s osobami téhož pohlaví« skutkovou podstatu zločinu smilstva proti přírodě ve smyslu § 129 I b) tr. zák., jehož spolupachatelem je dle něho také ten, kdo, aniž by při tom pocítoval pohlavní požitek, na svém těle smilné činy trpí. Nesejde tudíž na tom, choval-li stěžovatel úmysl, směřující k ukojení vlastního chtíče pohlavního.

Čís. 963.

K náboženskému výkonu ve smyslu § 303 tr. zák. náleží též kázání, třebaž se týkalo dějin církevních, práva církevního atd.

(Rozh. ze dne 20. října 1922, Kr I 1034/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimí ze dne 8. července 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému řádu a pokoji dle § 303 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) uplatňuje stížnost, že zde nejsou náležitosti ani subjektivní ani objektivní skutkové podstaty přečinu § 303 tr. zák. (urážka náboženské společnosti zákonem uznané). Namítá, že za služebníka náboženského ve smyslu citovaného § lze pokládati jen takového kněze, který vykonává bohoslužebné obřady, tedy i úřad kazatelský, ve smyslu platného práva církevního a církevních předpisů synodálních; Pater M. však propagoval prý z kazatelské zásady, katolické církvi cizí, dosavadnímu jejímu učení odporující; nebyl tudíž při bohoslužebném výkonu. Jeho kázání bylo prý trestné dle druhého odstavce § 303 ve znění zákona z 20. února 1919, čís. 111 ř. zák., poněvadž propagoval s kazatelské požadavky určité strany — reformního duchovenstva římskokatolického — obžalovaný byl oprávněn ho zakřiknouti, aniž by se prohřešil proti prvnímu odstavci § 303 tr. zák. Stížnost není oprávněna. Předmětem ochrany § 303 první odstavce tr. zák. se stává kněz každé státem upravené církve a náboženské společnosti, jakmile, oděn jsa vnějšími odznaky svého úřadu, se chystá veřejně vykonávati bohoslužebný obřad a jest jím potud, pokud ho tento úkon přivádí do styků s obecností. K náboženskému výkonu ve smyslu zákona dlužno počítati také kázání, jehož

předmětem mohou býti nejen otázky dogmatiky a morálky, nýbrž i dějin církevních, práva církevního atd. V tomto případě jest zjištěno, že P. Josef M. předčítal při kázání —oděn jsa v kněžské roucho— o májové pobožnosti ve farním kostele ve S. spisek Josefa Pospíšila: »Lidová kázání o církevních reformách v československé republice«. Na str. 32 tohoto spisku, vydaného Jednotou k a t o l i c k é h o duchovenstva československého, v kapitole o celibátu uvádí autor, že kněžstvo podalo Sv. otcí do Říma různé žádosti, týkající se obnovy katolické církve a mezi nimi i prosbu za dobrovolnění kněžského celibátu, vykládá, jak byl v římsko-katolické církvi celibát zaveden, uvažuje, bylo-li by prospěšno pro církev, celibát zrušiti, a dospívá ke kladné odpovědi. Spisek stojí, jak zřejmo z jeho obsahu, na půdě církve římsko-katolické, jest psán věcně a s ušlechtilou tendencí. Dle výpovědi svědka děkana D-a není církevních předpisů, které by zakazovaly předčítání takových spisů při kázání. Nelze proto tvrditi, že kázání P. M-a propagovalo učení církvi římsko-katolické odporující a také napadený rozsudek nic takového nezjišťuje. Obžalovaný neměl práva rušivě a urážlivě zasahovati do kázání. Neměl by ho ani v případě druhého odstavce § 303 tr. zák., o kterém zde nemůže býti vůbec řeči; tento odstavec prohlašuje za trestného kněze, který propaguje s kazatelnou určité politické strany nebo jejich tisk a volby, kritizuje zákony a nařízení anebo promlouvá o věcech státního a politického života vůbec. V daném případě šlo o otázku čistě církevní, o které bylo promlouváno věcně a nikoliv jednostranně na základě spisu římsko-katolického kněze. Námitky zmateční stížnosti nejsou tudíž odůvodněny. Po subjektivní stránce zjišťuje první soud a náležitě odůvodňuje, že obžalovaný jednal úmyslně, neboť sám doznal, že šel do kostela proto, aby kněze pokáral a výtržnost stropil, a několik svědků potvrdilo, že se po odchodu z kostela znovu vrátil a nové urážky pronesl. Popírá-li stížnost skutkové zjištění o subjektivní vině a nahrazuje-li je jiným, v rozsudku neobsaženým — že obžalovaný jednal ve skutkovém omylu, trestný úmysl vylučujícím — neprovádí tím žádného materiálně právního důvodu aniž jiného důvodu zmatečnosti.

Čís. 964.

Oznamování, že nastane změna ve státoprávním poměru Hlučínska, spadá pod skutkovou podstatu přestupku § 308 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. října 1922, Kr II 831/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 22. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 308 tr. zák.

Důvody:

Soud první stolice zjišťuje, že se stěžovatel při schůzi invalidů, konané začátkem ledna 1921 v K., vyjádřil takto: »O Hlučínsku nepadlo ještě poslední slovo, bude to trvati ještě dlouho, musí se vytrvati, my přijdeme ještě pod pruskou vládu«. V té době bylo o osudu Hlučínska již rozhodnuto. Zákonem ze dne 30. ledna 1920, čís. 76 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti